

Det er nu ikke kun sejladsen som Martini beretter om. Flere gange fortæller han om konfrontationer med congoleserne. Han mødte også Henry Stanley flere gange, og det fremgår flere steder i bogen, at han beundrede Stanley og ikke mindst hans bedrifter. I det følgende afsnit fortæller han om et møde med Stanley og en efterfølgende rejse op af Congo-floden med Tippoo Tip. Tippoo Tip var en afrikansk handelsmand fra Zanzibar som arbejdede for Kong Leopold. Han havde et vidtforgrebet handelsnetværk i Congo og Østafrika. Han var en berygtet slavehandler, hvilket stred imod Kong Leopolds løfter om at ville udrydde slavehandlen i Congo. Løftet var en af årsagerne til at resten af de europæiske nationer ved berlinerkonferencen i 1884-58 accepterede, at Kong Leopold fik lov til at erobre og regere over Congo. Så længe Tippoo Tip hjalp Kong Leopold med dette, og hjalp med at bekæmpe konkurrerende slavehandlere, så fik Tippoo Tip meget frie hænder, og belgierne så igennem fingrene med hans slavehandel. Martinis første rejse med Tippoo Tip startede i Leopoldville og forløb således:

"Her var imidlertid kommen store fremmede - ingen ringere end hr. Stanley selv i spidsen for "The Emin Pacha Relief Expedition" (red: ekspedition ledet af Stanley. Det var ikke en belgisk ekspedition, selvom den var ledet af Stanley, som stadig var ansat af Kong Leopold). Han førte med sig 11 hvide mænd, 800 negere - mest zanzibarere (red: personer fra Zanzibar) og 50 ægyptiske sudanersoldater med egne bannere og egne sorte underofficerer. Hele denne menneskemængde havde slået lejre ovenfor Leopoldville. I midten af lejren var hr. Stanleys eget telt, foran hvilket det amerikanske og det ægyptiske banner vajede.

Tippoo Tip havde sin egen særskilte lejre, hvis palisadehegn var beklædt med fire alen højt klæde, for at ingen skulle se ind til hans koner. Stanley kom til Leopoldville med det løfte i lommen fra Kong Leopold II, at alle statens dampskibe på øvre Kongo (red: floden) fuldstændig skulle stå til hans disposition....

Søndag den 1. maj 1887 startede "Henry Reed"... Jeg førte den. På min ene side havde jeg "en avante" (red: båd) fastsurret - uden kedel og maskine, men til gengæld fyldt med Tippoo Tips brogede sværm af kvinder og krigere. På min anden side slæbte jeg en hvalbåd med 40 soldater i. Dag ud og dag ind dampede vi nu op ad floden... Den 10. juni kom vi på vor fart til den store by Bugungu for at købe mad. Byens indbyggere kom sammen og bød os et rigelig udvalg af fødevarer - vi købte lystigt ind - og alt synes at gå på det herligste. Med et lyder et frygteligt hvin fra markedspladsen - der blev almindelig forvirring og det viste sig, at en indfødt havde overfaldet en af Tips drenge og med en kniv ødelagt ham aldeles. Drengens højre arm var flået ind til benet fra skulderen ned til midt på hånden. Det halve ansigt var kløvet, og i nakke, ryg og bag gabede dybe sår. Kampen begyndte øjeblikkelig. Alle vore folk var ubevæbnede i land. Men sudanerne fik "in less of no time" fat i deres geværer, og alt syn af indfødte var snart væk. Det viste sig, at otte af Tips folk var sårede - deriblandt én Kvinde. Bådsmanden - en zanzibarneger - drog hende ud af fjendernes midte med baghovedet halvt kløvet og hænderne slemt forskårne - hun havde greben om kniven for at værge sig. Bådsmanden fik for sin part en skramme oven i hovedet og et spyd i venstre overarm. Tip var rasende. Han stod i "Henry Reeds" forstavn med sin riffel og skød efter ethvert stykke neger, han fik i sigte. Hans øjne lynede - han rystede af raseri. Det var imidlertid kun sjældent, at en fjende stak næsen frem - de fleste havde gemt sig godt mellem buskene. I sit raseri havde Tip nær dræbt bådsmanden, der i en kano bragte den sårede kvinde ud ombord.

Da ingen negere mere viste sig, gik vi i land og plyndrede. Alt brænde og al mad blev taget - alle banantræer huggede om - endelig stak vi ild på hytterne. Kl. 1 var den halve by - vi lå midtvejs ud for den - ødelagt. Major Barttelot (red: belgisk officer) og tyve soldater gik derpå i land og gemte sig i nogle af de tilbagestående hytter. Vi derimod lagde fra stranden og lod, som vi ville sejle, idet vi langsomt bevægede os op ad et godt stykke fra kysten. Da de indfødte så os fordufte, var de der straks med næsen. Aldrig så snart så Barttelot dette, for han gav dem en salve. Derefter søgte han med sine soldater at nå skoven og således

afskære de sorte veje til flugt og holde dem mellem de brændende hytter. Samtidigt lagde vi nær til land og lod vore kugler spille.... Næste morgen gik rejsen videre.